„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Correspondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det annoncerede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 11. Juni 1913.

Kapløbet mellem Doktor Cook og Doktor Friedmann bliver mere spændt, som Tiden gaar, bemærker et Bytteblad.

Det er mærkværdigt, saa mange umaadelig rige Mænd der dør forholdsvis fattige, siden Arvefatten er bleven saa almindelig, mener „Omaha Bee."

Mod Mormonismen. Den svenske og ligesaa den norske Regering vil ifølge paalidelig Kilde paa offentlig Bekostning lade afholde Rækker af Foredrag, hvis Hensigt er at advare Folket imod Mormonismen.

Udvandringen fra Danmark i 1912. I alt 8,636 Mennesker udvandrede, nemlig 5,675 Mænd og 2,961 Kvinder. Af dette Tal udvandrede 5,965 til United States, 961 til Canada, 1447 til Syd- og Mellem-Amerika, 187 til Australien, 29 til Afrika og 40 til Asien. Efter Bl. „København".

En hel lille Bunke af Udklip, dels af norske Blade, dels af engelske, men uden Opgivelse af Indsenderens Navn har vi nylig modtaget. Paa samme Tid som vi sætter Pris paa, at man ude omkring i Læsekredsen tænker paa Indhold til Bladet, saa maa vi følge vor Regel — intet Hensyn at tage til Indsendelser, der ikke ledsages af Indsenderens Navn og Adresse.

Alt i længere Tid har en Illinois' Senatskomite arbejdet for at finde ud, hvor vidt umoralsk Liv hænger sammen med for daarlig Lønning. Man ræsonerer, at for daarlig lønnede unge Kvinder fristes til at skaffe sig en Bifortjeneste, og for daarlig lønnede ungeMænd har ikke Raad til at gifte sig etc, etc. Mon da den moralske Niveau er lavere blandt fattige end blandt de bedre stillede? Nej — gib de ærligt arbejdende baade Kvinder og Mænd en Løn, som de kan være tjent med, men søg Kilden til Moralens Højnelse andet Steds end i højere Lønninger. Samvittighederne maa vækkes til Agtelse for Guds Lovs Krav.

Kirkelig Litteratur. Redaktøren af „The Lutheran", Dr. G. W. Sandt, skriver i sit Blad om et officielt Besøg i Generalsynoden (The General Synod) og meddeler da bl. a.: „Generalsynoden har besluttet, at der skal bestemmes en vis Dag i Aaret, da al Kirkens Litteratur skal omtales i Menighederne, og der skal gøres forenede Anstrengelser for Udbredelsen af Kirkens Blad. Og som om dette ikke var tilstrækkeligt, har Synoden besluttet, at der i „The Parochial Table" skal aabnes en Spalte for Angivelse af, hvor mange der holder Bladet. Endvidere nævnes, at Præsterne, og ikke Agenter, ventes at samle Abonnenter i hver sin Virkekreds.

Hundred Aars Fred. Hundredaarsdagen for betydelige Kriges Slutning fejres ikke saa sjælden, men i Reglen kun af den Nation, der har Sejren hjem. Næste Aar vil imidlertid Hundredaarsdagen for en Fredsslutning blive fejret, hvor begge de kæmpende Nationer vil være enige om at holde Fest. Det var den 24. Dec. 1815, Traktaten af Gent blev underskrevet. Siden den Dag har der været uafbrudt Fred langs den canadisk-amerikanske Grænse, den længste ubefæstede Grænselinie i Verden. Den britiske interparlamentariske Union har under Rt. Hon. Viscount Weardales Forsæde udtalt sin varmeste Sympati med Bevægelsen for at feire Mindet om de Hundrede Aars Fred mellem United States, Canada og Storbritanien.

Ogsaa i Byen Gent, Belgien, gøres der Forberedelser til at fejre den betydningsfulde Begivenhed.

„Korsets Daarskab."

Følgende er os tilsendt af Hr. C. Nybo, Boston, som et Udklip af „Boston Post" af 24. Maj med Ønsket om Optagelse og Bemærkninger. Det tilsendte lyder i Oversættelse:

At Jesus Kristus skulde dø paa Korset for Menneskeslægtens Frelse, det var en „stor Fejltagelse, en sørgelig Tragedie", og det vilde have været meget bedre, om han havde fortsat med at udfolde Sandheden for Verden og opklare de gamle Tvivl og Misforstaaelser, der har voldt Verden saa endeløse Vanskeligheder — det udtalte Rev. Edward Cummins af „The South Congregational Church" som sin Anskuelse for „The Free Religious Association" i Ford Hall i Gaar (23. Maj) i Forbindelse med Unitarernes Aarsmøde.

Mr. Cummins erklærede „Korsets Religion som en Fejltagelse", og „den kristne Verden er trat af den". „I Stedet for Korset", sagde han, „vilde jeg ønske at se et hvidt Flag paa hver kristen Kirkes Spir. Og paa dette Flag vilde jeg anbringe de KristnesBethlehem-Stjerne, Stjernen, som i Aften staar over hver fattig Hytte i Boston, som den stod over Krybben for 2000 Aar siden."

„Historien fra Edens Have og alle de andre Ting, som har udgjort gammel Kristendom, maa med Nødvendighed forsvinde", sagde han. „Disse Fabler og Myter, eller hvad du helst vil kalde dem, maa forsvinde. Vi ønsker at blive fri for Historien fra Edens Have. Vi ønsker at gøre os fri fra denne „post-mortem" Kristendom. Det vilde have været bedre, om der intet Kors havde været."

— — —

Hvad der er os mest paafaldende i ovenstaaende, det er Mandens Frækhed og Dumhed. At han kan mene, at oplyste Kristne vil tage hans Ord som Autoritet i Stedet for Bibelens Ord og i Stedet for Tusinder og atter Tusinder fromme og lærde Mænds Ord ned igennem de omtalte 2000 Aar, det maa virkelig forbavse, og det røber dum Frækhed, Stupiditet, hos Manden. Ja, at han vil forkaste baade Korset, Historien fra Edens Have (Syndefaldet naturligvis) og post-mortem Kristendom (ved dette Udtryk skal rimeligvis forstaas Saligheden efter Døden, evig Salighed) og saa fastholde Bethlehems-Stjernen, — det viser, at han mener sig at være i Besiddelse af en Seerevne, som ingen Profet har ejet Magen til. Han har da sat sig selv i Højsædet, ophøjet sig selv over al Autoritet i den Grad, at han vist er forholdsvis ufarlig, mere til Latter end en Fristelse til Efterfølgelse; thi han er da formodentlig ikke stor nok til at antages for Antikrist!

Men — lad os med det samme mindes, at for Jøder var Korset en „Forargelse" og for Græker en „Daarskab". Men Paulus prædikede alligevel „Kristus som korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for Hedninger en Daarskab, men men for selve de kaldede baade Jøder og Grækere, Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom."

Der har ned igennem Tiderne vist sig mange, som forkastede baade Historien fra Paradishaven, vore første Forældres Fald, og Korset. Voltaire var en af de mest fremragende af slige Fornægtere, og han var saa dum — trods sin store Klogskab paa andre Omraader — at han mente at kunne gøre det af med Kristendommen i kort Tid. Det synes nu, som han i dets Sted kun fik Lov til at ægge Kristendommen, saa den kom frem for at vise sin Kraft som aldrig før siden Apostlenes og Martyrernes Tid. Slige Angreb som de ovenfor anførte vil kun give Forkyndelsen om Syndefaldet og Korset, om Fald og Oprejsning, Lejlighed til fremdeles at vise sin Kraft.

Kredsrepræsentation.

Da det nu ser ud, som jeg ikke kommer til Aarsmøde, vil jeg ogsaa endnu gøre et Par Bemærkninger til Forslaget om Forandring af Aarsmøderne.

Det er vist ikke Aarsmødernes Størrelse, man har saa meget imod, som det, at det er uretfærdigt at kalde dem Samfunds Aarsmøder. Det er rigtigt nok, at lokalt set saa er Aarsmøderne nu for store. Aarsmødet i Kenmare N. Dak., f. Eks. var for stort for N. Dak. Kreds Vedkommende, medens det var for lille for alle de andre Kredse. N. Dak. Kreds havde saaledes 21 Repræsentanter; der blev saa 57 Repræsentanter at fordele paa de andre syv Kredse. Af de 57 var 7 Præstekandidater, Skolernes Professorer, Samfundets Kasserer, Bestyrer af Publ. House osv. En af de 7 Kandidater er talt to Gange. Summa: N. Dak. Kreds med fine — vel 7 Præstekald har 21 stemmeberettigede, de andre af Samfundets ca. 100 Præstekald har ca. 50 stemmeberettigede, et mærkeligt Samfunds-Aarsmøde!

Med Kredsrepræsentation frygter (?) man for, at „Smaafolk" aldrig vil komme i Betragtning som Delegater, eller hænder det, saa vil de dog ikke være til synderlig Nytte. Jeg skulde ellers antage, at naar en Mand er befunden skikket til at øve Herrens Gerning i Menigheden, saa er han ogsaa dermed skikket til Delegat. Lad være, at alle befidder ikke lige stor Indsigt i Samfudssager, bare de ikke kommer paa Ræveklør, befængt med Snuhed, mon de da ikke bør komme i Betragtning! Haaber da ogsaa, at Samfundet i paakommende Tilfælde opstiller en Regel, der umuliggør en saadan Klasseficering af store og smaa eller som det hedder „toneangivende" Delegater. For Præsternes Vedkommende kunde man f. Eks. vælge efter alfabetisk Orden. Alder osv. Imidlertid lad os dog blive skaanet for at give nogen Kridit for Storhed; thi sligt kunde da vist let føre saadan Stormand til Stormandsgalskab. Den, der tror, at Kredsrepræsentation vil svække Interessen for Samfundsarbejdet, synes jeg ogsaa har kun en „Smule Forstand" i dette Stykke. Svækkede det da Interessen og Arbejdet, da vi fik Kredsinddeling? Nej, tvertimod. Det samme vil som noget, der ligger i Sagen selv, blive Tilfældet med Kredsrepræsentation. Her kan jeg fuldt tiltræde, hvad Pastor Christensen skriver i „Dsk." Nr. 23, at Samfundets Opgaver vil blive grundigere drøftet før Aarsmødet. Og mon ikke Drøftelsen under Aarsmødet vil blive grundigere? Uden Tvivl, thi det større Ansvar vil forebygge Fristelse til Leg og Brøvl.

Hvorledes kan det være et Udtryk for „befindige Mænd", at stemme imod Forslaget? hvorfor er det ikke befindigt at stemme for det? Har endnu ikke set meget, man kan kalde Grunde imod Forslaget, men jeg har set nogle faa Bussemænd. — Vær ikke bange. Dette, at „Den forenede norske Kirke" endnu holder" Masse-Aarsmøde kører man bestandig op med; hvorfor saa ikke nævne norske, svenske og tyske Samfund, der har Kredsrepræsentation!

Vedtagelsen af Forslaget forbyder jo ikke nogen at deltage i Aarsmøderne. Der vil sikkert ogsaa, foruden Delegaterne, komme en hel Del baade Præster og Lægfolk, thi hvorfor skulde Møderne ikke blive ligesaa opbyggelige som de er nu! Og hvad Grund er der til at tro, at en ny Ordning skulde bringe Tab af Interessen? Vi ønsker Samfundsmøde, og dermed faar vi og giver vi saa nogenlunde Retfærdighed paa dette Omraade. Og sligt har altid Interesse for befindige Mænd med en Smule Forstand. Og hvorfor kan Samfundet ikke ved dette Aarsmøde vedtage et Forslag, det har sat frem til Afgørelse? det var da mærkeligt.

Herren velsigne Aarsmødet mangfoldigt.

W. C. Nielsen.

Paa Rejsefod.

Af Jens P. Heede.

Efter at min kære Menighed i McNabb, Ill., havde givet mig Lov til at rejse en Tur til mit gamle, kære Fødeland, og Aaben for min Afrejse nærmede sig, kom en stor Flok af Menigheden en Aftenstund og overraskede (surpriced) mig med en smuk Fest og en betydelig Pengegave. De ønskede mig en lykkelig Rejse og en lykkelig Tilbagekomst, hvilket de vilde bidrage til ved at give mig en god Tærepenge med paa Rejsen.

Helligtrefoldigheds Søndag var vi samlede en stor Flok i Herrens Hus for i Fællesskab at nyde Jesu Legeme og Blods Sakrament inden vi skiltes — en mindre Stund.

Mandag Middag tog jeg Afsked paa Stationen med en Flok, som havde samlet sig baade fra Land og By for at byde mig Farvel, nogle enkelte fulgte mig endda til Streator, og her tog jeg Afsked med de sidste. Herfra gik det saa til Chicago, hvor jeg ved Pastor Pedersens Hjælp fik en „½ fare" Billet til New York, og snart gik det fra det ene Skyskraberkvarter til det andet.

Skyskraberne i New York gør jo næsten Chicagos Skyskraber til Dværge. 44 Etager — 60 Etager høje lyder det jo rask væk i New York.

Naa, jeg havde kun liden Tid at øfre paa New Yorks Himmeltaarne — lidt saa jeg dog, men jeg søgte vort gamle Missionshjem i Brooklyn og fandt en saare gæstfri Modtagelse; jeg var med til Ungdomsmøde Torsdag Aften og glædede mig sammen med de unge paa Ordets Grund.

Den følgende Morgen stillede Emigrantmissionærinden MisNielsen sig velvillig til min Tjeneste og ledsagede mig til Skibet „New York", som skulde bære mig over det fraadende Dyb til Europas gamle Strande.

Paa Slaget 10 a. m. løsnede vi fra Bolværket og stak til Søs — forbi Ellis Den og Friheds-Gudinden i sydøstlig Retning, hvilken Retning vi noget nær har holdt hele Tiden.

Vi er en ganske net Forsamling her paa 2. Klasses Dæk, samlet omtrent fra alle Verdens Hjørner: Tyske, Franske, Østerigere, Russere, Englændere, Svenske, Danske og Folk fra mange af de amerikanske Fristater. Alle prøver vi jo at radbrække det engelske Sprog, det bedste vi formaar, og det lykkes ganske godt.

Søndag var vi omtrent under samme Længdegrad som Titanics Grav, men man sagde mig, at vi var ca. 300 Mil Syd for den sørgelige navnkundige Dødningehave. Jeg blev anmodet om at holde Gudstjeneste om Bord, og jeg læste den 95. Davids Salme og holdt en kort Prædiken. En stor Del af Passagererne syntes at have længtes efter en Søndagsgudstjeneste, og mange kom senere hen til mig og takkede mig derfor. Naa, der var ikke noget at takke for, thi jeg, opbyggede mit eget Hjerte derved, og jeg var saare glad, at min kære omsorgsfulde Husfru havde sørget for, at jeg havde faaet min engelsk Bibel med iblandt mit Rejsetøj Sandelig, — en god Husfru er en velbehagelig Gave fra Herren.

Nu er vi snart ved Cherbourg, Frankrig, hvorfra flere af Passagerne skal fortsætte til Paris, Wien og flere Steder, og derfra tænker jeg at sende dette Brev, dette kan gaa paa amerikanske Frimærker, naar det gaar fra Skibet.

Vi fortsætter saa videre til Southampton og derfra „by Rail" til London, hvor jeg haaber at tilbringe næste Søndag.

Sejladsen har været meget vellykket, vi har holdt en 400—500 Mil hvert Døgn, og Døgnet bliver jo en halv Time kortere, naar vi farer paa denne Maade østpaa, end naar vi hjemme i Amerika marscherer paa Stedet. Jeg vil da i Jesu Navn hilse Danskerens Redaktør og Læsekreds i broderlig Ærbødighed indtil Herren i Naade forener os igen.

Bølgeblink.

(Af X.)

Det hændte fornylig et Sted i Europa, at Bestyrelsen for en Andenrangsbane vedtog at anskaffe tre nye Lokomotiver, fordi de gamle led af Gigtsmerter og ved hvert andet Skridt hoppede af Skinnerne. Ikke dog at nogen nogen Sinde kom til Skade derved — langtfra; nej, men disse hyppige Vanheld afstedkom jo saa mange og lange Forsinkelser, at selv en Andenrangstaalmodighed maatte briste.

Da nu Beslutningen om de nye Maskiners Anskaffelse var lovformelig vedtaget, stod man ved det næste Spørgsmaal paa Dagsordenen: Hvad skal de nye Maskiner hedde? — Et Medlem begærede Ordet og foreslog disse tre Navne: „Isolani" — „Luther" — „Galilei". — De øvrige Medlemmer studsede jo ved dette Forslag, men bad deres Fælle motivere samme.

Det gjorde han — paa ualmindelig genial Maade, saaledes: Isolani (i Schillers „Wallenstein") siger: „I kommer sent, men I kommer dog!" — Luther (paa Rigsdagen i Worms) udbrød: „Her staar jeg, jeg kan ikke andet!" — Galilei (foran Inkvisitionstribunalet) hvislede halvhøjt: „Den bevæger sig alligevel!"

Forslaget faldt, mærkværdig nok, igennem.

* * *

Ved Hudsonfloden, ovenfor Albany, hvor i Efteraaret 1777 de amerikanske Bataillioner leverede Englænderne flere Hovedslag, er der rejst et saare prægtigt Monument for den sejrrige Hær og dens fire Generlaer, Gates, Schuyler, Morgan og Arnold. Det benævnes gerne Saratogamonumentet.

Ved dette Mindesmærke er der den Mærkelighed, at det ærer en af de fire høje Officerer ved at udelade hans Navn og Statue. Mindesmærket er i Form af et Firkantet Taarn, der opad gradvis aftager i Diameter. Forneden findes da bl. a. fire Nicher, i tre af hvilke de tre førstnævnte Officerers Statuer har Plads. Den fjerde Niche, aa, der hviler Sorg over den. Den er tom — med Villie.

Hvad er da Grunden dertil? Arnold var jo dog fuldt saa dygtig Soldat som de andre tre, ja, det var i Virkelighed ved hans Mod, Snille og Snarraadighed, at Burgoyne trak det korte Straa, ligesom han ogsaa i et af Slagene blev haardt saaret. Dette er saa sandt som Dagen. Alle ved det. Men alle ved tillige, hvorfor Arnold's Niche er tom: han blev siden en Landsforræder.

Saa æres hans Mod og Tapperhed da ved, at hans Plads staar tom: det er hans Jorde-Minde

Ak, der er i Sandhed Sorg i denne Tanke!

Men dette Saratogamonument kan jo pege for os paa noget højere, større.

Vi mindes de velkendte Linier i Sangen, at Plads staar beredt for hver og een, der kom: din staar der ogsaa!

Det var ikke nok, at Arnold engang tjente sit Land med Dygtighed og Troskab. Det er Afslutningen, hvorpaa Eftertiden vil bero. — For nu at tale uden Omsvøb: det er ikke nok, at du, min Ven, engang har staaet blandt deres Skare, der kæmper for at vinde en evig Æres uvisnelig Krans. Hvis du siden vendte dig bort fra Livet i Jesu Tro og døde kold og ligegyldig for din evige Frelses Sag, da — ja, da vil din Plads ogsaa staa tom i de evige Boliger hos Gud.

Ja, den vil!

* * *

Blandt de Hundreder Farmaviser, hvormed Amerika er befængt, findes der nogle faa, som virkelig er Farmeren til Nytte. Disse faa kan bl. a. kendes paa, at de med Bestemthed afviser alle upaalidelige Bekendtgørelser.

I et saadant første Klasses Farmerblad ser jeg følgende, som hører under en Rubrik, der, saavidt jeg mindes, ikke før har været direkte fremme her i Bladet, men som imidlertid vel er værd at tage frem for en Gangs Skyld. Det er bedst at meddele Stykket, som det fremkom.

"I am a young woman, not yet 25, and I have four little children. We are poor farmers and my husband seems to work hard, but we don't get ahead. When my second child was born I had blood poison and when the last was three weeks old I took pneumonia, so I have never been strong since. What makes me feel so bad, is that my husband seemed to love me before we were married but now he don't seem to know or care how hard I work. I can only stay up part of the day and then I must lie down on a cot in the kitchen with the baby and have the other children do the best they can with playing or bringing me things. He never thinks of bringing me things or kissing me, and when I tell him what he ought to do to help me, he just gets cross and says other women take care of their houses and don't find it hard work either. Oh, what shall I do—"

Kære Læser, dette Klagebrev betegner et Kapitel i vort sociale Liv her til Lands, som Samfundets Støtter ikke hidtil var tilstrækkelig opmærksomme paa. Det vil blive nødvendigt anderledes med Alvor og Kraft at lægge sig i Brechen mod de Tilstande, der direkte er Aarsag i, at mangen og mangen ung Kvinde finder sig bestedt i samme, eller lignende, sørgelige Stilling som hun, der skrev dette Brev.

Vistnok er det nemmere, lettere, magligere og behageligere at holde sig rolig og tænke som saa, at hvad Ungdommen vil, det vil den paa Trods af nok saa megen Vejledning og Belærelse til det bedre. Saa lad den sejle sin egen Sø: og tage Følgerne!

Ja, men noget andet er, om vi, der ved bedre, har Lov til at sige: Skal jeg være de andres Vogter? Noget andet er, om vi kristeligt kan forsvare at lade syv og ni være lige, naar vi dog ved, at ingen ordenlig Statsstyrelse er mulig uden Opdragelse i Ret og Ansvar for Loven, at alle Borgere maa finde sig i en vis Tvang, baade for eget og fælles Bedste. Og de, nu, som ikke godvilligt vil passe sig ind i det vedtagne System, ja, se, de maa saa ganske rigtig tage Følgerne.

Naar man læser hin unge Kvindes Brev, tænker man uvilkaarligt: Uha, jeg siger ellers Tak! Det samme gør hendes Mand formodentlig med — og har jo dog selv troligt i Uvidenhed og ungdomshoven Trods hjulpet til at bringe hende paa netop den Bane og til den Station, hvor hun nu befinder sig.

Men saa føjer man til: Hvad andet kunde du vente, end netop, hvad du har opnaaet? Man kan ikke plukke modne Figen af en sur Elmestub, eller Druer af en foragtelig Skraldetorn. Den unge Kvinde har henlevet sin korte, korte Ungdomstid som saa utallig mange andre, i Sus og Brus og Galej og Halløj. Og efter al Rimelighed har han, mens de var forlovede, omhyggeligt fodret hende paa det umulige „Candy", der som en Syndflod overskyller vort Land og lægger Menneskers Maver øde: „Candy"-en, der da rimeligvis er bleven troligt assisteret af den umulige „ice-cream", der som en ny Slags Gletcher stryger langsomt men sikkert over vort Land (snak om den gamle og nyere Istid: her staar vi sandelig midt i den nyeste ditto!). Thi skulde en ung Fyr gøre Skruer og afvige fra Reglen, well, da var det jo dog et sikkert Tegn paa, at han ikke mere brød sig om sin Pige. Jo bedre nemlig en ung Fyr elsker sin Pige, jo mere grundigt maa Udslaget søges i ifet Øde og Drikke. Hvis du nøgterne, oplyste Læser kender noget mere forrykt Galimatias, saa lad os sagtens høre fra dig, please. Men videre. Den udkaarne har rimeligvis aldrig lært ordentlig Madlavning og Husholdning, men saa til Gengæld lært at føre sig med Anstand i en ny Klædning, hvad jo ogsaa har større Betydning for Livet, ikke sandt, end slige dagligdags Ting som ordenlig Mad og Drikke! Hun har lært ganske tilslig at snøre Midien ind til Lighed med Hvepsen, hvad jo ogsaa er af større Vigtighed, ikke sandt, end at forstaa sig paa grove, simple Ting som at holde sit Hjem net og pænt. Naa, men da saa den Dag kom, da hun ikke mere havde Brug for Hvepsemidien, se, da vilde grundigt Kendskab til Kogekunsten været af uvurderlig Nytte. Men i Stedet begyndte de onde, vemodige Følger af det taabelige Ungdomsliv i Sus og Brus at melde sig.

Nu kan hun ikke mere gaa paaklædt som en græsk Gudinde som før Giftermaalet, da intet var hende for dyrt, bare hun kunde skaffe Pengene dertil. Da brugte hun Dragter af saa luftig Karakter, at naar hun tilfældigt stod i en aaben Dør med Sollys udenfor, havde hun set inde fra Boligen, en forbløffende Lighed med et X-Straale-Fotografi. Nu maa Kalikotøjet gøre Tjeneste, og nu er der ikke mere den skuffende Lighed med en græsk Gudinde: for nu er hun undergaaet en Forvandling — en Forvandling modsat Naturens: fra Sommerfugl til hæslig Orm, fra en vasket og stivet og strøgen og krøllet og pudset Dukke til — (av!) — til en simpel Sjusk.

Til denne Forvandling har alle her fremførte Momenter fra Ungdomstid bidraget deres Del. og den ligefremme, naturlige Følge af diætisk og fysisk Daarskab afslører hun jo i sit Brev. Der er ingen veludviklet Kraft i Reserve til Modstand mod den Nedbrydelse paa Legemet, de fire Børn foraarsagede.

O, det er rædsomt: ikke endnu 25 Aar gammel, et nedbrudt Helbred, fire smaa, der den halve Tid maa sørge for sig selv (jeg kan ganske forestille mig, hvordan det ser ud derinde). Mandens Kærlighed — eller endog blot Agtelse — gaaet sløjten, aa, din Stakkel, du maa nok fortvivlet udbryde: „What shall I do?" —

Men Sagen, Sagen er, om Samfundets Ledere snart vil tage Skridt til at lægge en bedre Grundvold for den kommende Slægt.

Sagen er, om Samfundets Støtter vil indse, at ligesom ingen ordenlig Statsstyrelse er mulig uden Tvang, saaledes er en ordenlig Børne- og Ungdomsopdragelse uden Tvang ogsaa umulig, utænkelig.

For denne Paastand leverer Livet fuldt op af Beviser.

Forretnings-Forflyttelse.

Chicago, Juni, 1913. Vi tillader os at meddele, at Forretningen er tilflyttet sine nye og bekvemme Lokaler, 909—910 Bell Telephone Building, 212 W. Washington Str beliggende i Hjertet af Chicagos Forretningskvarter, i umiddelbar Nærhed af alle Jernbaner og saaledes let tilgængelig for Tilrejsende.

Med Agtelse

Gyldendal Publishing House,
Gen. Agt. Knud Lassen.

Missionen i Australien

iblandt vort Folk der har i lang Tid været stille. I den sidste Tid har vi læst et Par smaa Stykker derom, der viser, at der dog nu og da tænkes derover. Men lad det nu ikke blive ved den bare Tanke: der behøves Handling. Imedens Græsset groer, døer Koen, og saa hjælper Græsset ikke. Et Lysglimt i Retning af Handling fik jeg for kort Tid siden, idet en ung, dygtig Arbejdsmand tilbød at arbejde med sine Hænder i det mindste i 5 Aar, og dermed sikkre en Præst fit timelige Underhold. Det mindede mig om de to første Missionærer, udsendt fra Herrnhut, 1732. Leonard Døber og David Nitzchmann, af hvilke sidstenævnte som Tømrer vilde arbejde for, at Døber kunde helt hellige sig til Missionsgerningen. Findes der ingen ung Præst eller Student i Den forenede danske Kirke, som har Kærlighed nok til Gud og vort Folk i Australien og er rede til at gaa nu, værende den unge Mands Medarbejder. Om Gud vil, og jeg lever, agter jeg til næste Aar at foretage den 3. Rejse derover for at kunne være en eller anden af de gamle Pionerer til lidt aandelig Trøst og Hjælp. Jeg spørger endnu engang: Er der ikke en, der vil gaa med?

Der behøves i det mindste 3 danske Præster i Queensland.

Jens Diren.

Til P. C. Trandbergs Venner

Aaret 1913 er et minderigt Aar i Verdenhistorien; det er i Aar 100 Aar, siden Napoleon den Stores Magt blev knækket, da den franske Orns Vinger blev stækket af de overvældende europæiske Hære. Aldrig har Napoleon vist sit overlegne Feltherretallent mere end da; det viser de store Folkeslag ved Dresden og Leipzig. Men ogsaa paa andre Omraader er Aaret mærkværdigt. I 1813 fødtes to Mænd, som hver for sig har udøvet en overordentlig Indflydelse. Den ene var David Livingstone i England, den store Missionær-Opdager og Menneskeven, han, der mere end nogen anden virkede til at udvide Kendskabet til Afrika og til at læge det store Verdenssaar: Slaveriet. — Og for vort lille Fædreland Danmarks Vedkommende fødtes dette Aar den geniale Tænker og flittige Skribent Søren Kierkegaard, der har øvet og fremdeles øver saa stor Indflydelse paa mange langt ud over sit Fædrelands Grænser.

Han har vakt „Uro i Retning af Inderliggørelse" i saa mange Sjæle. Ogsaa i min egen Sjæl har han rørt op, i sine Taler til „hin enkelte, som han kalder sin Læser". Man rejser i Aar Mindesmærket for ham derude i den store, tavse Skov, hvor han holdt af at færdes, man holder Fester og Mindetaler om ham og ærer paa mange Maader den Mand, som i sin Samtid kun saa lidt blev paagagtet, men hvem Eftertiden er kommen til mere at skatte. Men endnu en anden Mand kunde i Aar holde Jubilæum, nemlig den af de fleste af os saa vel kendte Pastor P. C. Trandberg, en af dem, der